

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะทางภาษาและความคิดสร้างสรรค์ ที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยกับการฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

4.1 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน และการเปรียบเทียบคะแนนผลการสอบก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลการสอบก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของคะแนนผลการสอบก่อนเรียน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลการสอบก่อนเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนนทดสอบก่อนเรียน	คะแนนเต็ม	กลุ่มทดลอง $n_1 = 25$		กลุ่มควบคุม $n_2 = 25$		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ด้านการอ่านจับใจความ	20	9.00	3.08	9.40	2.50	-.47
ด้านการฟัง	20	12.36	2.70	11.84	2.40	1.17
ด้านการเขียน	30	14.56	5.59	14.72	5.89	-.24
ด้านการพูด	10	6.32	1.40	6.24	1.36	.76
ทักษะทางภาษา	80	41.41	9.53	41.50	9.80	-.31

จากตาราง แสดงให้เห็นว่าคะแนนก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมและคะแนนรายด้าน ใกล้เคียงกัน ซึ่งเมื่อทำการทดสอบความแตกต่าง โดยใช้ t-test แบบกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มสัมพันธ์กัน พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน และคะแนนรวมเมื่อเทียบกับคะแนนเต็มยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

4.2 ค่าสถิติพื้นฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	คะแนนเต็ม	กลุ่มทดลอง $n_1 = 25$		กลุ่มควบคุม $n_2 = 25$		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ด้านการอ่านจับใจความ	20	13.32	3.05	10.16	3.18	5.07*
ด้านการฟัง	20	14.08	2.43	12.12	2.83	3.78*
ด้านการเขียน	30	16.12	5.59	14.44	6.86	1.30
ด้านการพูด	10	7.64	0.86	6.96	1.09	2.28*
ทักษะทางภาษา	80	50.62	8.76	43.95	11.28	5.08*

* $p < .05$

จากตารางพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่าการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการใช้นิทานสำหรับเด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ

ซึ่งมีความสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายสมรรถภาพพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้านการอ่านจับใจความ การฟัง และการพูด พบว่า คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่า การพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านจับใจความ การฟัง และการพูด สูงกว่าการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้านการเขียน คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่แตกต่างจากการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ

4.3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ และผลการเปรียบเทียบคะแนนความคิดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าสถิติพื้นฐาน (ค่าเฉลี่ย : $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน : S.D) ของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ และการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	คะแนน เต็ม	กลุ่มทดลอง $n_1 = 25$		กลุ่มควบคุม $n_2 = 25$		ค่า t
		$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D	
ความคิดริเริ่ม	41	21.20	8.08	12.68	4.00	5.12*
ความคิดละเอียดลออ	15	11.32	1.46	6.96	1.76	8.67*
ความคิดคล่องตัว	40	25.08	7.08	17.20	4.58	5.40*
ความคิดยืดหยุ่น	123	30.00	13.53	22.68	5.85	2.47*
ความคิดสร้างสรรค์	219	87.68	18.65	58.00	15.78	6.28*

*p < 0.5

จากตาราง พบว่ากลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม มีคะแนนความคิดสร้างสรรค์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู และแต่ละองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ของทั้ง 2 กลุ่ม คือ ความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออ ความคิดคล่องตัว และความคิดยืดหยุ่น พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม ความคิดละเอียดลออ ความคิดคล่องตัว และความคิดยืดหยุ่น สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู เช่นกัน

4.4 อภิปรายผล

4.4.1 การเปรียบเทียบทักษะทางภาษาทุกสมรรถภาพ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาทักษะทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอนในการพัฒนาทักษะทางภาษาในบทเรียนที่ 13 ถึงบทเรียนที่ 17 จำนวน 12 แผนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมาจัดกระบวนการการสอนตามขั้นตอนการฝึกทักษะทางภาษา โดยเริ่มจากกระบวนการรับสาร คือการฟังและการอ่าน แล้วผ่านกระบวนการรู้การคิด เพื่อไปสู่ทักษะการส่งสาร คือการพูดและการเขียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่พัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้ เนื่องมาจากเหตุผลดังนี้

1. ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จุดประสงค์ของการพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากบทเรียนที่ 13 ถึงบทเรียนที่ 17 เพื่อกำหนดจุดประสงค์เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะทางภาษาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2. รูปแบบแผนการสอน ได้ใช้กิจกรรมการเล่นของเด็กไทยเพื่อเป็นสื่อในการฝึกทักษะทางภาษา โดยแผนการสอนทั้ง 12 แผน ได้กำหนดขั้นตอนในการฝึกทักษะทางภาษาไว้อย่างเป็นระเบียบแบบแผนและต่อเนื่อง จากทักษะการรับสาร คือ การฟังและการอ่าน โดยเริ่มจากให้นักเรียนฟังเนื้อหา และอ่านเนื้อหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วผ่านกระบวนการรู้การคิดเพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียนโดยการซักถาม ให้เรียงลำดับเหตุการณ์ อภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกัน ร่วมกันปฏิบัติกิจกรรม เมื่อนักเรียนมีความเข้าใจขั้นนั้นแล้วจึงให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการส่งสาร คือ การพูด และการเขียน โดยให้นักเรียนอภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกัน วิจารณ์ตัวละคร เขียนบอกวิธีเล่นการเล่นของเด็กไทย ขั้นตอนสุดท้ายนักเรียนจะได้ฝึกทักษะทางภาษาโดยการเล่นกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย จากหลักการที่นักเรียนได้เรียนรู้แล้วได้ปฏิบัติกิจกรรมทันที ทำให้นักเรียนมีความพร้อมก่อนที่จะปฏิบัติกิจกรรม สอดคล้องกับกฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) ของธอร์นไดค์ (อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี, 2530) ที่กล่าวว่าเมื่อบุคคลมีความพร้อมแล้วได้ปฏิบัติกิจกรรม ทำให้เกิดความพึงพอใจ นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ตามมา จึงส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีผลให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ

นอกจากนี้ ในกิจกรรมการรับสารคือ การฟังและการอ่าน ผู้วิจัยได้สอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม ต่างๆ เช่น การมีมารยาทในสังคม ความมีน้ำใจนักกีฬา การช่วยเหลือเกื้อกูล ความซื่อสัตย์ ความอดทน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และได้ปฏิบัติในขณะที่เล่น โดยผู้วิจัยได้ให้

นักเรียนแสดงบทบาทของตัวเองอย่างถูกต้อง เช่น ในระหว่างการเล่นด้านนักเรียนพลาดพลังไปเหยียบเท้าเพื่อนก็จะมีกรกล่าวคำว่า ขอโทษ ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้กฎธรรมชาติของการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับโสมภณฑ์ บุญยิ่ง (2532) และปัทมาวดี บุญยสวัสดิ์ (2536) ที่พบว่า การละเล่นของเด็กไทยทำให้เด็กมีมนุษยสัมพันธ์ และทักษะทางสังคมสูง และกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย เป็นกิจกรรมที่มีคุณค่าทำให้นักเรียนรู้จักการแก้ปัญหา การยอมรับกติกา การตัดสินใจ ในขณะที่นักเรียนเล่นนักเรียนจะได้รับประสบการณ์ต่างๆ โดยไม่รู้ตัว นักเรียนไม่รู้ลึกแครงเครียดต่อการเรียน ในทางตรงกันข้ามกลับรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินเพราะนักเรียนคิดว่าตัวเองกำลังเล่น แต่ครูผู้สอนรู้ว่านักเรียนกำลังเรียนเป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว สอดคล้องกับวิธีสอนแบบเล่นปนเรียน (play way method) ของ เอช. คอล เวล คูก (H. Caldwell Cook) ที่กล่าวว่า การสอนโดยให้นักเรียนมีโอกาสเล่นควบคู่ไปกับการเรียนนั้น เน้นวิธีสอนที่สอดคล้องกับธรรมชาติ และความต้องการของเด็กโดยเอาธรรมชาติ การเล่นสนุกสนานและไม่ยอมอยู่หนึ่งของเด็กมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการเรียน ทำให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย วิธีการแบบนี้ได้มุ่งให้เด็กเล่นไปตามบุญตามกรรม แต่มุ่งให้เกิดการเรียนรู้ได้การควบคุมของครู ตามแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

3. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมนอกห้องเรียน เช่น สนามหญ้า โรงอาหาร ใต้ร่มไม้ เพื่อความเหมาะสมในการปฏิบัติกิจกรรมโดยนักเรียนไม่ต้องกังวลในขณะที่ปฏิบัติกิจกรรม ทำให้มีผลต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีทักษะทางภาษาสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ

4.4.2 จำแนกการเปรียบเทียบทักษะทางภาษา

4.4.2.1 ทักษะการรับสาร

ทักษะการรับสาร คือ ทักษะการฟังและการอ่าน ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางภาษาด้านการฟังและการอ่านของนักเรียน ที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีทักษะทางภาษาด้านการฟังและการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

1. การพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย ได้กำหนดกิจกรรมการรับสารอย่างมีจุดหมาย โดยเมื่อนักเรียนรับสารแล้วให้นักเรียนตอบคำถามสรุปเรื่อง แสดงความคิดเห็น และเล่าเรื่องย้อนกลับ เพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียนในการรับสาร สอดคล้องกับ สุราณี ดาราฉาย (2525) ที่กล่าวว่า แนวทางที่จะจัด

กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการรับสาร คือ กำหนดกิจกรรมฝึกทักษะอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการทดสอบถึงประสิทธิภาพในการรับสารว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องที่รับสารมากน้อยเพียงใด

2. นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมทันทีหลังจากการรับสาร เป็นการนำเอาความรู้ที่ได้มาปฏิบัติจริง นักเรียนจะเรียนรู้โดยการกระทำของตัวเอง (Learning by doing) นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกขั้นตอน กิจกรรมที่นักเรียนได้ปฏิบัติร่วมกันเป็นกิจกรรมที่เด็กให้ความสนใจเกิดความสนุกสนาน จึงถือว่าการเล่นเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ได้แสดงกิจกรรมร่วมกัน ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามมา

4.4.2.2 ทักษะการส่งสาร

ทักษะการพูด

ในการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีทักษะทางภาษาด้านการพูดสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

1. การพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมแก่การพูด คือ ให้นักเรียนได้ออกมาฝึกปฏิบัติกิจกรรมนอกห้องเรียนทำให้นักเรียนมีความรู้สึกมั่นใจ และนักเรียนได้ทำในสิ่งที่นักเรียนชอบ เพราะการเล่นเป็นกิจกรรมที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน นักเรียนจะมีความรู้สึกเหมือนกับว่ากำลังเล่นอยู่ แต่แท้จริงแล้วครูรู้ว่านักเรียนกำลังเรียนซึ่งเป็นการเรียนโดยไม่รู้ตัว

2. กิจกรรมการเล่นของเด็กไทยมีบทเจรจาโต้ตอบกัน เช่น การละเล่นงูพันทาง การละเล่นมะล็อกตอกตัก การละเล่นเมอญซ่อนผ้า การละเล่นรีรีข้าวสาร ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดโดยตรงเป็นการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง และปฏิบัติทันทีหลังการเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูด

ทักษะการเขียน

ในการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์ทักษะทางภาษาด้านการเขียนไม่แตกต่างจากนักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

1. การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ยากมาก นักเรียนจะมีการพัฒนาทักษะการเขียนได้ ต้องใช้เวลามากเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียน เมื่อให้นักเรียนเขียนใน

เวลาที่จำกัดนักเรียนอาจเขียนไม่ได้ (วรรณิ โสมประยูร, 2527) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะการเขียนโดยใช้เวลาเพียง 12 ชั่วโมงคงไม่เพียงพอ เพราะการพัฒนาทักษะการเขียนต้องอาศัยการฝึกฝนมากๆ และมีการปฏิบัติสม่ำเสมอ ฝึก ย้ำ ซ้ำ ทวนบ่อยๆ ในระยะที่เหมาะสม และเพียงพอจึงจะสามารถพัฒนาทักษะการเขียน

2. เนื่องจากทักษะการเขียน เป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากต้องอาศัยการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอตั้งที่กล่าวข้างต้น และเมื่อพิจารณาแผนการสอนที่ใช้ในการวิจัยแล้วพบว่าแผนการสอนดังกล่าวยังไม่ได้ ส่งเสริมพัฒนาทักษะการเขียนอย่างเพียงพอ กิจกรรมจะเน้นเฉพาะกิจกรรมขั้นพื้นฐาน คือ ความรู้ความจำเท่านั้น ยังไม่ฝึกขั้นอื่นๆ ที่ยากขึ้นไปอีก

3. ในชีวิตประจำวันของนักเรียนจะไม่ค่อยได้ฝึกทักษะการเขียน นักเรียนจะได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด เป็นส่วนมาก ส่วนทักษะการอ่านและการเขียนนักเรียนจะมีโอกาสได้ฝึกปฏิบัติน้อยในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ สุปราณี ดาราฉาย (2525) ที่พบว่า ในวันหนึ่งๆ ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปแล้วใช้เวลาดังนี้ ฟัง 45 % พูด 30 % อ่านและเขียน 25 % ดังนั้นการที่จะให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียน จะต้องให้ผู้เรียนมีการฝึกทักษะนี้ด้วยตนเองอยู่เสมอๆ

4.4.3 การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ทุกองค์ประกอบ

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้นำกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทยมาเป็นสื่อในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยให้นักเรียนได้ฝึกในชั้นกระบวนการรู้การคิด เพราะกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ลึกซึ้งอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกทั้งความคิด และการกระทำ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของ โรเจอร์ (อ้างถึงในอารี รังสินนท์, 2532) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสาร (2531) และจงจิต คำลิม (2535) ที่พบว่าการเล่นของเด็กไทยสามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนให้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 ที่ตั้งไว้โดยพบว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เหตุผลเนื่องมาจาก

1. ผู้วิจัยได้กำหนดกิจกรรมกระบวนการรู้การคิดไว้อย่างเป็นแบบแผน เพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเป็นประจำ คือเมื่อนักเรียนได้ผ่านกระบวนการรับสารแล้วจะมีการทดสอบความเข้าใจโดย การซักถาม การแสดงความคิดเห็น การเล่าเรื่องย้อนกลับ วิเคราะห์ตัวละคร บอกขั้นตอนการเล่นของการละเล่นของเด็กไทย ทำให้เด็กได้ฝึกคิดเป็นประจำ สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาของ ธอร์นไคต์ (อ้างถึงใน อารี พันธมณี, 2534) ในเรื่องกฎการฝึกหัด

ที่กล่าวว่า การที่ผู้เรียนได้ฝึกหัดหรือกระทำซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดการเรียนรู้ จึงส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์

2. การละเล่นของเด็กไทย เปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดความคิด เกิดประสบการณ์ และเป็นสถานการณ์ที่จูงใจ ให้นักเรียนได้คิดในแง่มุมต่างๆ จึงทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความคิดสร้างสรรค์

3. การละเล่นของเด็กไทย เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างเต็มที่ นักเรียนได้มีโอกาสและร่วมเล่นกิจกรรมโดยการกระทำ เด็กจะเรียนรู้จากการกระทำมากที่สุด สิ่งที่เป็นนามธรรมจะเรียนได้ชัดเจน และมีการคิดอย่างมีเหตุผลในส่วนที่เป็นรูปธรรม สอดคล้องกับทฤษฎีของ เพียเจต์ (Piaget อ้างถึงใน อารี พันธุ์ณี, 2534) ขณะที่นักเรียนเล่นการละเล่นของเด็กไทย นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนจะมีความรู้สึกสนุกสนาน ตื่นตัวต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน กล้าที่จะแสดงออกอย่างเต็มที่ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้สอดคล้องกับหลักการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของทอแรนซ์ (อ้างถึงใน เพียงจิต โรจนศุภรัตน์, 2532) ในขณะที่เล่นจะฝึกให้นักเรียนได้สังเกต เช่น ให้นักเรียนหาคำคล้องจองจากบทร้อง ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ (อารี รังสินันท์, 2532) และในการเล่นการละเล่นบางชนิดมีการแข่งขันทำให้เด็กยอมรับในสิ่งที่ไม่แน่นอน มีน้ำใจเป็นนักกีฬา มีความสนุกสนานในการใช้ความคิด ลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมของเด็กที่มีความคิดสร้างสรรค์ จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.4 จำแนกการเปรียบเทียบองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์

4.4.4.1 ความคิดริเริ่ม

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม ที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา ตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่มสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

การละเล่นของเด็กไทย ช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ทำให้สนใจ และแสดงออกอย่างอิสระ ในขั้นตอนการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย หลังจากทีนักเรียนได้ศึกษาวิธีการเล่นจนเกิดความเข้าใจแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักเรียน คิดบทร้อง บทเจรจาโต้ตอบ ประกอบการเล่นใหม่ แต่ให้คงรูปแบบการเล่นไว้ เป็นการฝึกให้นักเรียนได้คิดริเริ่ม ซึ่งเป็นความคิดใหม่ที่แปลกแตกต่างไป

จากความคิดเดิม จึงเป็นการพัฒนาให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดริเริ่ม

4.4.4.2 ความคิดละเอียดลออ

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดละเอียดลออที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา ตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดละเอียดลออสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

การเล่นของเด็กไทย เปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดความคิด เกิดประสบการณ์ และเป็นสถานการณ์ที่จูงใจ ทำให้นักเรียนคิดในแง่มุมต่างๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ฝึกให้นักเรียนสังเกต คำร้องประกอบการเล่น เช่น มีข้าวที่ขึ้นดินในบรื่อง คำคู่ใดเป็นคำคล้องจอง คำใดในบรื่องประกอบการเล่นเป็นอักษรควบแท้ ในการออกเสียงบรื่องประกอบการเล่นการเล่นของเด็กไทย ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนสังเกตการออกเสียง แล้วให้นักเรียนออกเสียงให้ถูกต้องเสียก่อน จึงจะเล่นการเล่นของเด็กไทย นอกจากนี้บางครั้งนักเรียนได้ล้อกันเล่น ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนล้อกันสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนในขณะที่เล่น เช่น การช่วยกันคิดคำในขณะที่เล่นทำผัดตึกหรือไม่ว่าเพื่อนในกลุ่มทำผัดตึกถูกตำหนิหรือไม่ สมาชิกในกลุ่มทำผัดตึกหรือไม่ว่าสมาชิกในกลุ่มช่วยกันเลือกคำหรือไม่ว่าลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนดังกล่าว เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการสังเกต ซึ่งสอดคล้องกับ กรมวิชาการ (2535) ที่กล่าวว่า เด็กที่มีความสามารถในการสังเกตสูงจะมีความสามารถทางด้านความคิดละเอียดลออสูงด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดละเอียดลออ สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.4.4.3 ความคิดคล่องตัว

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องตัวที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา ตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องตัวสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

การเล่นของเด็กไทย บางชนิดมีบรื่องประกอบการเล่น มีบทเจรจาโต้ตอบกัน นักเรียนได้ฝึกคิดคำพูดเจรจาโต้ตอบกัน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน และ

การละเล่นบางชนิดมีการแข่งขันกันคิดคำตอบในเวลาที่กำหนด เช่น การบอกชื่อสัตว์บก-สัตว์น้ำ การคิดประโยค จึงเห็นว่า การละเล่นของเด็กไทยมีผลทำให้ฝึกคิด การที่ผู้เรียน ได้ฝึกหัดหรือ กระทำ ซ้ำๆ บ่อยๆ ย่อมจะทำให้เกิดการเรียนรู้ตามมา สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาของธอร์น ไดด์ (อ้างถึง อารี พันธุ์ณี, 2534) จึงส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึก ด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทยมีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องตัว สูงกว่านักเรียนที่ ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

4.4.4.4 ความคิดยืดหยุ่น

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดยืดหยุ่นที่ได้รับการ พัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทย มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา ตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรม การละเล่นของเด็กไทย มีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดยืดหยุ่นสูงกว่านักเรียนที่ฝึกตามคู่มือ ของกระทรวงศึกษาธิการ เหตุผลเนื่องมาจาก

การละเล่นของเด็กไทย ช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกสนาน ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุก เกิดความสบายใจ นักเรียนได้แสดงอย่างอิสระ เกิดความอิสระในการใช้ความคิด และได้ฝึกให้ นักเรียนเกิดความคิด เพราะการเล่นการละเล่นของเด็กไทย ได้ฝึกให้นักเรียนรู้จักนำวัสดุที่ทำ ง่ายในท้องถิ่นมาดัดแปลงเป็นวัสดุ-อุปกรณ์ ประกอบการเล่น เช่น ใบไม้ เศษกระดาษ ก้อนหิน ก้อนอิฐ ฝา เชือก เป็นต้น จึงเป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการคิดดัดแปลงสิ่งที่มีอยู่นำมาใช้ให้เกิด ประโยชน์ เป็นความสามารถที่จะคิดได้หลากหลาย และสามารถคิดดัดแปลงจากสิ่งหนึ่ง ไปเป็น หลายสิ่งได้ สอดคล้องกับกรมวิชาการ (2535) ที่กล่าวว่า ความคิดยืดหยุ่นเป็นการคิดหาคำตอบ ได้หลายประเภท หลายทิศทาง จากเหตุผลดังกล่าว จึงส่งผลให้นักเรียนที่ได้รับการพัฒนา ทักษะทางภาษา โดยการฝึกด้วยกิจกรรมการละเล่นของเด็กไทยมีความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิด ยืดหยุ่น สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตามคู่มือครู ของกระทรวงศึกษาธิการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05